

24) Viby, Sollentuna socken och härad, Uppland. L. 391, B. 138, U. F. I, I, 59.

ika¹ lit h(a)kua heli þisa iftir suni sina toh² · auk þau ikiþora bru³ aina · kiarþu mukiþ mirki furir arkum mani

Fonetisk transskription: *Inga lét hoggva hælli þessa æftir syni sína tvá auk þau Ingipóra bró aína gærðu. Mykið⁴ mæрки fyrir argum manni.*

Öfversättning: *Inga lät hugga denna häll efter sina två söner och Ingipóra jemte sin man gjorde en bro. En stor minnesvård för hvar dålig man⁵.*

24. ¹ L. *Ika*, ty i sammanfaller i B. med ett slingan korsande ornament.

² Detta ord är A. pl. m. isl. *tvá*. För *v* är således óss-runan tecken. Detta förekommer ock stundom eljes t. ex. **kuþoastr** L. 239, **oar** isl. *var* L. 372 (D. II 28). Jfr bruket af **o**-runan, som tecken för *v* i den af Bugge nyss tydda inskriften med äldre runor på Rökstenen. Vidare förekommer i detta ord **h** = *a*. Denna **a**-typ finnes på de äldsta danska stenarne Kallerup, Snoldelev, Flemlöse, på den senare jämte den vanliga *a*-typen; jfr Wimmer, *Run. Opr.* 112, 169, 226, 227, 223. Denna typ finnes jemte den vanliga här och der på svenska runstenar och brukas ganska ofta af ristaren **Ubir**, som hör till jemförelsevis sen tid. Typen **h** = *a* förekommer sålunda L. 41 (B. 337, men vanligt **a** hos D. I, 42), 121 (B. 432, D. I, 166 **hustr**, ristad af **Ubir**, 326 (af **Ubir**, B. 548 **faþur**, D. I, 250, **fhþur**), 814 (B. 691 **h††††**). Huruvida denna **h**-form af **a**-runan i de svenska inskrifterna har något historiskt sammanhang med de äldre danska runstenarnes typ, kan vara tvifvelaktigt.

³ L.; B. **bri**.

⁴ Jfr Noreen, *Altisl. u. anorw. gr.* § 188.

⁵ Öfversättningen erbjuder svårighet. Liljegren, *Runlära* s. 102 anmärker: »**arkr** arg (isl. 'håglös') synes väl vara mindre hedrande och i synnerhet minst väntadt af en moder på sina barns minnesvård, men som det äfven kunde utmärka den harm och vrede, hvilken visas mot en fiende i krig, bör det tolkas med mod, stolthet, hvarför **mukiþ mirki furir arkum mani** stort märke för arg man, icke inneburit något menligt, utan i det närmaste velat säga: ett stolt märke för en stolt man». Emellertid har isl. *argr* aldrig denna bet., se Oxf. och Fritzner. U. F. öfversätter: »För modlös(?) man ett stort